

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 376/2024-50

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-4C/149/2012 (predtým Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4C/149/2012) po právoplatnosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 530/2021 z 1. marca 2022 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Uznesením č. k. I. ÚS 240/2023-13 z 27. júna 2024 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu v poradí druhú ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-4C/149/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“). Tiež navrhuje priznať mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z opakovane podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu je stranou tzv. spotrebiteľského sporu o určenie neplatnosti spotrebiteľských zmlúv uzatvorených so žalovanou (Všeobecná úverová banka, a.s.) s poukazom na neprijateľné podmienky v týchto spotrebiteľských zmluvách a ich neplatnosť podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Sťažovateľ si žalobou súčasne uplatnil aj nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla aplikáciou neprijateľných podmienok v zmluvnom vzťahu medzi sťažovateľom a žalovanou. Napadnuté konanie iniciované žalobou zo 7. augusta 2012 je civilným sporovým konaním, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako spotrebiteľ, teda slabšia strana sporu. Sťažovateľ uvádza, že jeho vec nie je právoplatne skončená ani po 11 rokoch 8 mesiacoch od podania žaloby, celkovú dĺžku napadnutého konania považuje za neprijateľnú, ústavne non-konformnú a v rozpore s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

2.1. S poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 530/2021 z 1. marca 2022, právoplatný 8. marca 2022, v ktorom ústavný súd konštatoval porušenie sťažovateľom namietaných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava I (príslušného na konanie do 31. mája 2023, pozn.), vo vzťahu ku konajúcemu súdu formuloval príkaz konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, sťažovateľovi priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 eur a náhradu trov konania, sťažovateľ zdôrazňuje, že ani po dvoch rokoch od jeho právoplatnosti súd nekoná, vec nie meritórne rozhodnutá a právna neistota sťažovateľa nie je odstránená.

3. Písomným podaním doručenom ústavnému súdu 25. júna 2024 sťažovateľ doplnil svoju ústavnú sťažnosť aj o namietanie prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vedenom pod sp. zn. 5CoPr/10/2018 (bližšie k tomu bod 3 uznesenia č. k. I. ÚS 240/2023-13 z 27. júna 2024). O tomto podaní však ústavný súd šetrením zistil, že nijako nesúvisí s napadnutým konaním, v ktorom koná a rozhoduje mestský súd ešte len v prvej inštancii o sťažovateľom podanej žalobe o určenie neplatnosti spotrebiteľských zmlúv, a nie vo veci antidiskriminačného sporu a že sťažovateľom prezentované písomné podanie svojím obsahom smeruje k doplneniu inej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, o ktorej ústavný súd rozhoduje v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 358/2024. S ohľadom na uvedené a zjavnú irelevantnosť s posudzovanou vecou sťažovateľa sa ústavný súd obsahom podania z 25. júna 2024 pri rozhodovaní o predloženej ústavnej sťažnosti nezaoberal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ po opísaní skutkového stavu veci hodnotí postup mestského súdu ako nesústreďený a neefektívny (toto bližšie nešpecifikuje), o čom svedčí aj celková dĺžka súdneho sporu. V ústavnej sťažnosti je pomerne obsiahlo citovaná judikatúra ústavného súdu a ESLP k problematike zbytočných prietahov v súdnom konaní, ako aj k výpočtu a odôvodneniu sťažovateľom uplatneného primeraného finančného zadost'učinenia.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

5. Mestský súd vo vyjadrení sp. zn. SprV/340/2024 z 21. mája 2024 považoval ústavnú sťažnosť za nedôvodnú a poukázal na stanovisko zákonnej sudkyne, ktorej bola vec sťažovateľa pridelená 11. decembra 2018. Uvádzajúc chronologický priebeh napadnutého konania (od pridelenia veci, pozn.), zákonná sudkyňa upriamila pozornosť na to, že vo veci sa snažila konať a rozhodnúť na každom z riadne nariadených pojednávaní, ktoré boli opakovane odročované z dôvodov na strane žalobcu (15. júna 2022, 8. marca 2023, 8. apríla 2024, pozn.), najmä pre podávanie jeho návrhov na doplnenie dokazovania. Súd vzhľadom na skutočnosti, že žalobca je spotrebiteľ, odročil naposledy uskutočnené pojednávanie z 8. apríla 2024 na 1. júl 2024, na ktorom vykoná dokazovanie v rozsahu navrhnutom žalobcom. Zákonná sudkyňa tiež poukázala na svoju pracovnú zaťaženosť, nadmerný počet pridelených spisov a na to, že v jej súdnom oddelení má už určené termíny pojednávaní do polovice novembra 2024. Poukázala aj na zásadnú skutočnosť, že žalobca (sťažovateľ) svojim konaním/návrhmi na doplnenie dokazovania, ktoré realizoval čiastkovo, aj napriek výzve súdu zapríčinil, že vo veci dosiaľ nie je vydané meritórne rozhodnutie.

6. V doplnenom vyjadrení mestského súdu sp. zn. 1 SprV/537/2024 z 15. júla 2024 zákonná sudkyňa po zopakovaní priebehu konania udala, že pojednávanie uskutočnené 1. júla 2024 bolo odročené na 27. január 2025, keď novozvolený právny zástupca sťažovateľa opäť požiadal súd o možnosť navrhnúť dokazovanie k meritu veci, ako aj k obsahu vzájomnej žaloby žalovaného. Súd vec skoncentroval a poskytol stranám lehotu na doručenie písomných podaní. K určení takéhoto termínu došlo z dôvodu, že sťažovateľ navrhol aj výsluch jedného zo svedkov (svojho otca) dožiadaným súdom, ktoré si vyžaduje dlhšie časové obdobie. Podľa sudkyne táto už raz ústavným súdom uložený príkaz konať rešpektuje a ani sám sťažovateľ nevie opísať, v čom by mal byť postup súdu nesústredený a neefektívny. Sudkyňa je pripravená vec meritórne rozhodnúť, ale pre správanie sťažovateľa to zatiaľ nebolo možné.

III.2. Replika sťažovateľa:

7. Sťažovateľ vo svojej replike z 11. júla 2024 uviedol, že mestský súd vo svojom vyjadrení neposkytol také argumenty, ktoré by ospravedlňovali jeho nesústredený a neefektívny postup a neprimeranú dĺžku napadnutého konania. Poukazujúc na zmeny v organizácii súdov od 1. júna 2023 (tzv. súdna mapa), zdôrazňuje, že akékoľvek problémy týkajúce sa súdnej reformy nemôžu byť na ťarchu účastníka konania, období tak aj zmeny vyššieho súdneho úradníka a zákonného sudcu v konaní je potrebné posudzovať v neprospech mestského súdu. Tiež upriamil pozornosť na to, že po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 530/2021 z 1. marca 2022, teda od 8. marca 2022, mestský súd postupuje v rozpore s formulovaným príkazom konať bez zbytočných prieťahov a jeho postup nekorešponduje s požiadavkou prioritného konania. Po poslednom pojednávaní uskutočnenom 1. júla 2024 je ďalší termín nariadený až na 27. január 2025, čím dĺžka konania po právoplatnosti predchádzajúceho nálezu dosiahne 2 roky a 10 mesiacov, pričom stále nebude rozhodnuté o všetkých zložkách konania (tzv. v merite veci a náhrada trov konania). Sťažovateľ zotrval na pôvodnom tvrdení, že v napadnutom konaní

dochádza k dlhotrvajúcemu a konštantnému porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Svoju ústavnú sťažnosť považuje v celom rozsahu za dôvodnú a narozdiel od pôvodného znenia jej pôvodného petitu navýšil aj sumu požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia na sumu 11 000 eur.

7.1. Vo vyjadrení z 22. júla 2024 sťažovateľ k doplneniu vyjadrenia mestského súdu, resp. zákonnej sudkyne, nerozporoval priebeh pojednávania uskutočneného 1. júla 2024 ani dôvod jeho odročenia, zdôrazňoval však po vyslovení príkazu konať ústavným súdom, že sa vec stala „top“ prioritným konaním, a preto podľa neho mestský súd koná neefektívne, nesústredene, nehospodárne a v rozpore s § 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), čl. 17 CSP, ako aj čl. 6 dohovoru, a že ku dňu budúceho pojednávania nariadeného na 27. január 2025 uplynie doba viac ako dvoch rokov, pričom je zrejmé, že ani v tento deň namietané konanie nebude ako celok skončené. Prílohou tohto podania bolo aj 42-stranové vyjadrenie sťažovateľa k vzájomnej žalobe, doplnenie sumárneho vyjadrenia sťažovateľa k návrhom na zmenu žaloby a polozenie písomných otázok k písomnej výpovedi svedka [REDACTED] (otca sťažovateľa).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

9. Predmetnom posúdenia ústavného súdu bol v konkrétnom prípade sťažovateľa postup mestského súdu v napadnutom konaní z hľadiska existencie a príčin vzniku zbytočných prietáhov osobitne v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 530/2021 z 1. marca 2022, právoplatného 8. augusta 2022 až dosiaľ (ďalej len „posudzované obdobie“).

10. Aj v tomto prípade ústavný súd pripomína, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I.ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II.ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

11. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky ESLP vo veci Frydlander proti Francúzsku z 27. 6. 2000, č. 30979/96, a vo veci Záborský a Šmáriková proti

Slovensku zo 16. 12. 2003, č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitost' veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj význam konania pre sťažovateľa.

12. Reflektujúc skutočnosť, že ústavný súd uvedené kritériá zohľadnil a podrobne analyzoval už pri svojom rozhodovaní o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, pristúpil k zhodnoteniu priebehu napadnutého konania v posudzovanom období. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že mestský súd nariadil vo veci pojednávanie na 15. jún 2022, ktoré bolo odročené na žiadosť sťažovateľa z dôvodu, že nie je aktuálne právne zastúpený (hoci aj naposledy určený termín pojednávania na 11. október 2021 musel byť zrušený na žiadosť sťažovateľa, pozn.) a do termínu pojednávania sa mu nepodarilo podpísať zmluvu o právnom zastúpení. Pojednávanie určené na 8. marec 2023 bolo odročené z dôvodu, že sťažovateľ v deň pojednávania doručil súdu písomné podanie v rozsahu písomností približne 100 strán, s ktorých obsahom sa právny zástupca žalovaného nemohol za žiadnych okolností oboznámiť. Vec bola súdom prejednaná až na pojednávaní 27. septembra 2023 a s ohľadom na výpoveď sťažovateľa súd vyzval strany sporu, aby v lehote 90 dní predložili svoje písomné stanoviská s návrhmi na doplnenie dokazovania, keďže na pojednávaní sa sťažovateľ nevedel vyjadriť, ktoré dôkazy bude žiadať vykonať. Právny zástupca sťažovateľa doručil mestskému súdu písomné podanie 22. decembra 2023, ktorým navrhol výsluch dvoch svedkov (hoci sťažovateľ žiadal výsluch viacerých svedkov, ktorí v predmetnom podaní neboli označení, pozn.). Pojednávanie určené na 8. apríl 2024 bolo odročené, keďže sťažovateľ navrhol doplnenie dokazovania výsluchom ďalších svedkov. Zatiaľ posledné pojednávanie mestský súd uskutočnil 1. júla 2024, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom dvoch svedkov (ďalší označený svedok – otec sťažovateľa sa nedostavil zo zdravotných dôvodov, pozn.), sťažovateľ vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k vzájomnému návrhu žalovanej, ku ktorému sa vyjadrí písomne, pojednávanie bolo odročené na 27. január 2025.

13. Napriek tomu, že od právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 530/2021 z 1. marca 2022, ktorým bol vo vzťahu k všeobecnému súdu formulovaný príkaz konať bez zbytočných prieťahov, uplynuli viac ako dva roky, počas ktorých sa nepodarilo vec sťažovateľa meritórne rozhodnúť, ústavný súd dospel k záveru, že ústavnej sťažnosti nemožno vyhovieť. Postup vo veci konajúceho súdu v posudzovanom období nemožno vyhodnotiť ako sťažovateľom tvrdenú nečinnosť. Z predloženého chronologického prehľadu úkonov je vidieť evidentnú snahu súdu vo veci riadne konať, vopred určené termíny pojednávanií však museli byť opakovane odročené z dôvodov na strane sťažovateľa (k tomu bližšie bod 14 odôvodnenia tohto nálezu). Správanie sťažovateľa v tomto prípade vo výraznej miere prispelo k predĺženiu súdneho sporu a možno ho hodnotiť aj ako účelové, najmä pokiaľ ide o prezentáciu obsiahleho písomného podania v deň pojednávania konaného 8. marca 2023 (*de facto* zmarenie prejednávania veci v určenom termíne), nové návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom ďalších svedkov nad rámec písomného podania či naposledy sťažovateľom vznesená námietka premlčania. Argumentácia sťažovateľa prezentovaná v jeho ústavnej sťažnosti vo všeobecnej rovine s akcentom na dĺžku konania a (ne)rozhodovanie mestského súdu po právoplatnosti nálezu ústavného súdu nemôže obstať v prípade, že sťažovateľ sám dal dôvod na oddialenie konečného rozhodnutia jeho veci. Preto ústavný súd v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

14. Hoci v konkrétnom prípade sťažovateľa ide o tzv. spotrebiteľský spor, teda o spor s ochranou slabšej strany (právna úprava obsiahnutá v § 290 – § 300 CSP), pri ktorom je zásada koncentrácie

pri dokazovaní obmedzená (§ 296 CSP), je na mieste zohľadniť zo strany súdu skutočnosť, že sťažovateľ, majúci sám právnické vzdelanie, je v napadnutom konaní (ako vyplýva zo spisového materiálu) aj zastúpený advokátom, by za dobu od podania žaloby už mal mať ujasnené, čoho sa domáha (návrh na rozhodnutie vo veci samej po jeho zmenách obsahuje 11 meritórnych žalobných petitov, pozn.) a čo je potrebné v spore dokazovať. I keď spotrebiteľovi zákon v § 296 prvej vete CSP umožňuje predložiť alebo označiť dôkazy na preukázanie jeho tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozsudku vo veci samej, ak je zastúpený advokátom, § 296 CSP sa nepoužije (§ 291 ods. 3 CSP). Všeobecný súd tak aj v spotrebiteľskom spore pri zastúpení spotrebiteľa advokátom môže použiť sudcovskú koncentráciu aj zákonnú koncentráciu (§ 153 a § 154 CSP), čo je v napadnutom konaní v záujme urýchleného skončenia sporu v súvislosti s ďalšími návrhmi na doplnenie dokazovania nanajvyš žiaduce. Inak aj v spotrebiteľských sporoch zodpovednosť za výsledok sporu patrí sporovým stranám, ktoré majú preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia dokázať, hoci aj za prispenia súdu (§ 295 CSP). Procesná aktivita i v spotrebiteľských sporoch má mať na zreteli časové kritérium. Ak teda sťažovateľ taktiež zodpovedajúci za skutkový základ sporu po toľkých rokoch od začatia konania mení a dopĺňa svoje návrhy na rozhodnutie aj na dokazovanie, musí rátať s tým, že súd sa musí s jeho návrhmi vysporiadať, čo si nesporne vyžaduje i určité časové obdobie.

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty:

15. Sťažovateľ porušenie ním označených práv definoval výlučne cez existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní a nečinnosťou súdu aj po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 530/2021 z 1. marca 2022. Postup mestského súdu označil ako nesústreďený a neefektívny, zapríčiňujúci zbytočné prietahy v konaní, čím je sťažovateľovi dlhodobo odopieraný prístup k spravodlivosti.

16. Ústavný súd na tomto mieste uvádza, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ma kľúčové postavenie medzi právami ustanovenými v siedmom diele druhej hlavy ústavy nazvanom „Právo na súdnu a inú právnu ochranu“ (čl. 46 až 50) a jeho ochrana v zásade predchádza ochrane priznanej prostredníctvom ďalších základných práv ustanovených v tomto oddiele ústavy. Na základe vzájomnej súvzťažnosti medzi týmito základnými právami možno dospieť v konkrétnom prípade aj k záveru, podľa ktorého závažné porušenie niektorého zo základných práv ustanovených v čl. 46 až 50 ústavy má za následok aj porušenie iného základného práva zaručeného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Osobitne tento záver podľa názoru ústavného súdu platí o potenciálnom porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to vzhľadom na jeho spomínané kľúčové postavenie v tejto skupine základných práv. Preto, ak napr. porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy prekročí takú intenzitu, že to signalizuje zo strany všeobecného súdu odmietnutie možnosti domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, tak možno urobiť záver o tom, že takýmto postupom súdu došlo, resp. dochádza aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Argumentácia sťažovateľa v časti namietania porušenia čl. 47 charty neindikovala porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pokladal

za bezpredmetné skúmať, či by sa na prejednávany prípad aplikoval aj čl. 47 charty, navyše v situácii, keď sťažovateľ sám nepredostrel prienik svojho prejednávaneho prípadu s právom Európskej únie a ústavnú sťažnosť vo vzťahu k porušeniu čl. 47 charty odôvodnil len tým, že v napadnutom konaní ide o spotrebiteľský spor, a v podstate citujúc uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 172/2020-26 z 13. mája 2020 len poukazuje na aplikáciu smernice na úseku ochrany spotrebiteľa v napadnutom konaní.

17. Opierajúc sa o uvedené *a contrario*, keďže podľa záverov ústavného súdu (bod 15 odôvodnenia tohto nálezu) existencia zbytočných prietáhov v posudzovanom období v postupe mestského súdu indikovaná nebola, ústavnej sťažnosti nebolo možné vyhovieť ani v jej zvyšnej časti sťažovateľom namietaných práv (čl. 46 ods. 1 ústavy, 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2024

Miloš Maďar
predseda senátu